

... de Paris
... ma
... de
... de

LA PUBLI

Dr.
MÉTIUS TORES.
PUIG D'OLIVA
CENTELLES

... en
... ma
... de
... de

B LI

Dijous - 6. d'octubre - de 1928.

ABONAMENTS

BARCELONA 010.

ALTRES PAÏSOS GRATIS.

Es elija la Lorra
usto.....

C

LA PUBLI

Dr.
MARIUS TORRES.
PUIG D'OLINA
CENTELLES

...no me...
...una...
...del...
...en...

LA PUBLI

Aug-60-X¹.

Dijous 6 d'octubre de 1938.

ABONAMENTS.
BARCELONA 100.
ALTRES PAÏSOS GRATIS.

... y dijo la Llorà
el Busto.....

Crònica

ABONAMENTS
BARCELONA 1000
A TOTS PAÏsos GRATIS

... y olga la Zorra
el Busto.....

Crònica

Vaig anar me'n a donar la
moneda de son: comia la meua
costum de passar me foto. Les
lobes de la Farda fins que la
foeca me'n bandedava, amprada
en el fons de la meua nauca,
vaig seguir els aplegadors de
feuc. Com ells, vaig aixecar
el meu monument de flors
al caput que acabava de donar
nos. les; però els meus musets
no enen com els seus i vaig
puedar-me la sta. Donnia el son
que volia aquest treball, però
vat despertar-me l'escandal
que feien tota la meua fins
ha set perdus que hi meu
faven el blat de cada dia.

Un sentia indignada: jo no
preparava els seus baiguets
perquè tingueren els meus
millons sons. Un acord tacit
de verjar me va néixer en el
Pons del meu en criminal.

Hores després, seia pacienment
en el comunicador del vell canu
fini amb l'escopeta sobre les es
mes, els gallets o punt. Des per
dins que mai no haurien fugit
de mi, sentien segunament l'obli
que coraba la meua mala
anima, i es burlaven de mi
cantant-me cançons que jo en
tenia ablusive a la meua ira
matinal, des d'el fons del son
nauc. El meu resentiment no
fia sino ercipe, i amb ell la
meua paciència.

Per fi, l'hora va ser arribada
da vuit perdinantes (una o'thi
havia afeit a les del baguet)

da vuit peroneres (una s'hi
havia afegit a les del taput)
van aparèixer, pels marges de
fanals. Venien paonant pi-
cant graciosament cada eixa
cada claver que se'ls forava
al pas. Amb uniformes gris i
roig, còdols de blanc, anaven
aostant se a pas de corranç que
refandija pel veïnat. Fines, elegants
amb les pots enllustrades pel sol,
ben innocents de la tragèdia que
els esperava.

Sota la perena grossa, van
reunir-se en consell. La meua
hora era arribada! Apuntes, amb
els pots insegurs i el meu índex
realitza l'ata salvatge. Un
crit repetit vuit vegades junta-
ment, un vol ràpid, esgarifós
i un nivell de plomes més
roges que païes. D'immutables
prés, la Diana que fins aquell
moment havia dormit al meu
costat, següent de la meua man-
ca al'èxit, jugava estofarrada
amb tres coses destrocats.

É jo jeia a terra en el mateix
lloc on va rebote'm la eula
tada.

Seuse saber, ho el to de Ms. Fero
va vejar les perdus. Havia dispa-
l'escopeta amb cançons de doble
càrrega de pólvora blanca.....

Savant de Sarnella, una petita antina de orall blanc, estava esmaltada de sucre per millorar de muselo. Brillant com l'albatya. Tan sorna era, que a penes s'ensenyaven les onades puau li pasaven dolcament per sobre; era tanica i perillosa pels mariners, com una dona d'aigua estornis pelien omiscar-vostri puau la lluna no queda l'aigua, i puau l'aigua no te baralles amb el vent.

Ho sur fruito moque. La pau i la calma els doisen.

Però aquell matí el mar era blanc; ni un ris d'ona da buscava el immens mirall del cel transparent. La barca va lliscar ràpida fins a l'antina empesa pel nostre delit de cometre un robatori.

Però des de venir el gran apurament que era el mar aquell dia. A la llum matinal, cap moviment passava desapercut de la fauna submarina. Els llobarros i els diutols gambaven pels grans forcos d'algues com uns veritables aristòtels del mar, deixantse pentinar les crests per garols de mil pès, i se guita per un exercit de sarracins i grinsles, incondicionals, rasalls que nien de les seves

deixalles. El blanc dectàlic d'un banc de boga, era un llit de mercuri per a les perroses llapostes. Y els barats voladors amb la punta de les seves ales, tenecaven la novena forma d'aquella cosa d'aigua. Vam acompanyar nos fots fins a Sarnella orgulloso de ferlos presenciar el nostre exit.

-vostri mariner un d'ells començava...

Quomodo que way
a Samella orgulloso de fer-
los presencias el nostre cast.
Impasible la barea lliscava
per entremig d'aquest pare
de meravella. un cop més i
eus deixava al dauunt del
camp de batalla ou tante vic-
torie, hi teniem projectade.
Petgen insegure aquest domi-
ni de les onades però tot just
si l'aigua remulla els nos-
tres peus, eus deixa, per jugar
hi, aquest esmentri de puii
calleria memoriosa. Allí millo
de sabatets, de macro polico
ma; ulls de Santa d'licia
que ega la llum del sol, cara
gols de tots es matissos i petits
mutilacions de corall roig. d'ai-
gua està quieta mentre pesi
golpeem totes aquestes desferes
del que foren alegres nides. Però
el nostre afany, eus mena
més lluny i vol nides eucana.
Cal prenebre fusleam que, més
fort que les nostre mans mi-
serables, obri l'entrampa de la
gelosa antina. La fea d'una
petita ancora eus en farà el ser-
vei. Permes cop... infuctus! Pe-
gon, no metedor de nés sort... da
paciencia del mar s'és acabada. An
molina una grossa suola, una sola, que
eus campenyo entre l'ausan de peus.